

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2024, č. j. 11 A 6/2024-19,

t a k t o :

- I. Žádost o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti stanovené usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2024, č. j. 5 As 127/2024-5, **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci obdržel dne 10. 5. 2024 kasační stížnost žalobkyně (stěžovatelky) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti usnesení ze dne 6. 11. 2023, č. j. 10.01-000076/22-008, kterým žalovaná zastavila podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o stěžovatelčině žádosti o určení advokáta podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v relevantním znění (dále jen „zákon o advokacii“), k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 As 78/2021-51. Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalovaná zjistila, že unesením Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. I. ÚS 368/22, byla stěžovatelčina ústavní stížnost odmítnuta, a její žádost se tak stala zjevně bezpředmětnou.

[2] Jelikož podaná kasační stížnost neobsahovala zákonem předepsané náležitosti (stěžovatelka nebyla zastoupena advokátem, resp. neprokázala, že má sama vysokoškolské právnické vzdělání), vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatelku usnesením ze dne 14. 5. 2024, č. j. 5 As 127/2024-5, mj. k doložení splnění podmínky povinného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s., k čemuž jí stanovil lhůtu 1 měsíc od doručení daného usnesení. Nejvyšší

správní soud současně stěžovatelku poučil, že pokud výzvě nevyhoví, soud kasační stížnost odmítne.

[3] Uvedené usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 18. 5. 2024. Posledním dnem lhůty pro doložení povinného zastoupení tak bylo úterý dne 18. 6. 2024.

[4] Nejvyšší správní soud obdržel dne 19. 6. 2024 přípis stěžovatelky (podaný k poštovní přepravě dne 18. 6. 2024), v němž soud požádala mj. o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené jí advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Důvodem bylo, že jí oslovení advokáti měli poskytnutí právní služby odmítnout, a proto se obrátila na žalovanou s žádostí o určení advokáta.

[5] Podle § 40 odst. 5 věty třetí s. ř. s. může předseda senátu prodloužit lhůtu k provedení úkonu určenou soudem (za obdobných podmínek, za jakých se promíjí zmeškání lhůty, tj. z vážných omluvitelných důvodů).

[6] Stěžovatelka žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za vážné omluvitelné důvody ve smyslu § 40 odst. 5 s. ř. s., neuvedla. Usnesením, kterým byla k předložení plné moci vyzvána, jí byla stanovena lhůta jednoho měsíce, přičemž stěžovatelka požádala o její prodloužení až poslední den stanovené lhůty, tedy 18. 6. 2024. K tomu je nutné připočíst dobu uplynulou od doručení napadeného rozsudku městského soudu, jelikož již v něm byla stěžovatelka poučena o nutnosti zastoupení v řízení o kasační stížnosti (nehledě na její vlastní bohaté zkušenosti s agendou kasačních stížností, jak je zdejšímu soudu známo z úřední činnosti). Rozsudek městského soudu byl stěžovatelce doručen dne 26. 4. 2024. K tomu, aby si obstarala advokáta, který by byl ochoten její případ převzít, tak měla dostatečný časový prostor.

[7] Lze konstatovat, že stěžovatelka k opatření právního zastoupení nepřistupovala dostatečně aktivně, když v období více než sedmi týdnů (od doručení napadeného rozsudku městského soudu do odeslání žádosti o prodloužení lhůty k doložení podmínky povinného zastoupení), oslovila pouze tři advokáty, jak vyplývá z její žádosti o poskytnutí právní služby adresované dne 13. 6. 2024 žalované. Stěžovatelka tak měla dostatečný čas k tomu, aby se pokusila si advokáta zajistit. Stěžovatelka ani netvrdila žádné mimořádné okolnosti, které by jí v hledání a nalezení právního zastoupení bránily či jí tuto snahu neúměrně ztěžovaly.

[8] Soud proto nepovažoval za nutné v této situaci vyčkat na rozhodnutí žalované o žádosti stěžovatelky ze dne 13. 6. 2024 o právní službu pro fyzickou osobu dle § 18c zákona o advokacii (tedy opětovné určení advokáta). Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaná žádosti stěžovatelky uplatněné v rámci jiných řízení vedených u Nejvyššího správního soudu zpravidla zamítá a advokáta jí neurčuje (viz například řízení vedená pod sp. zn. 6 As 33/2022, sp. zn. 10 As 135/2022 nebo sp. zn. 2 As 155/2023).

[9] Nelze také přehlédnout, že předmětem řízení v projednávané věci je přezkum usnesení žalované o zastavení řízení o stěžovatelčině žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii. Nejvyšší správní soud již ve věci, která se týkala samotného neurčení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona o advokacii ve svém usnesení ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 As 260/2022-32, uvedl:

pokračování

„Vyčkávat za těchto okolností dalšího rozhodnutí České advokátní komory by se dříve či později mohlo proměnit v nekonečný řetězec zacyklených soudních sporů, kdy se předmětem řízení stává neurčení advokáta v rámci přezkumu rozhodnutí o neurčení advokáta v rámci přezkumu rozhodnutí o neurčení advokáta.“

[10] Uvedená úvaha Nejvyššího správního soudu se přitom v projednávané věci naplnila, když je zde předmětem přezkumu usnesení žalované, kterým zastavila řízení o žádosti stěžovatelky o určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii pro účely podání ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 As 78/2021-51. Pokud by Nejvyšší správní soud žádosti stěžovatelky vyhověl, pouze by tím zvětšoval prostor pro další zacyklení návazných soudních sporů s obdobným předmětem bez reálného hmotněprávního nároku (srov. již zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 As 260/2022-32, či ze dne 21. 3. 2024, č. j. 5 As 35/2024-18).

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud žádost stěžovatelky o prodloužení lhůty pro doložení povinného zastoupení zamítl (výrok I.).

[12] Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[13] Jelikož nedošlo ani přes výzvu soudu k odstranění uvedeného nedostatku podmínky řízení dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat, rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 105 odst. 2 a § 120 s. ř. s. o odmítnutí kasační stížnosti (výrok II.).

[14] Vzhledem k tomu, že nedostatek zastoupení stěžovatelky sám o sobě brání věcnému posouzení kasační stížnosti, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Rozhodnutí o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti by totiž již postrádalo smysl, neboť Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na výše uvedené nezbylo než stěžovatelčinu kasační stížnost odmítnout pro nedoložení povinného zastoupení.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok III.).

[16] Stěžovatelka v řízení zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, o vrácení částky 5 000 Kč, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (výrok IV.).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. července 2024

JUDr. Jakub Camrda v.
r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vendula Kuriálová